



Laura Frantz
Het hart van de chocolaterie

Roman

Proloog

*O klaag niet, meisjes, ach en wee,
Want mannen wanklen immer,
Eén voet op 't land en één in zee,
Standvastig zijn zij nimmer.*
Shakespeare

*De kust van Virginia
April 1745*

Met zijn rug naar de wind sloeg Henri Lennox zijn armen om Esmée heen, zodat hij met zijn gebruinde, eeltige vingers over haar bleke, zachte handen het zijden koord kon laten vieren. De peervormige vlieger werd gegrepen door een windvlaag en dreigde het touw kapot te trekken.

‘Laat hem steeds iets verder bij je vandaan vliegen,’ zei hij tegen haar.

Dus dat deed ze en terwijl ze een gillette slaakte van verbazing, klom de vlieger steeds hoger. ‘Zal ik hem nog wat meer ruimte geven?’

‘Ja, maar voorzichtig. Met de juiste techniek kun je hem zelfs laten dansen.’

‘Wat?’

‘Geef gewoon af en toe een rukje aan het touw. Kijk, zo.’ Hij liet zien wat hij bedoelde, waarna de vlieger zigzagde in de azuurblauwe lucht en de staart een felrode streep trok die op en neer ging.

‘Waar heb je zo’n mooie vlieger weten te vinden?’ vroeg ze met enige verwondering.

‘In Oost-Indië. Daar vliegeren ze al eeuwen. Wij kolonisten komen nog maar net kijken. Toch ontbreekt er nog één ding.’

‘O ja?’ Ze rukte aan het touw en liet de vlieger weer dansen.

Hij ontspande de greep om haar handen en liet zijn kin rusten op haar onbedekte hoofd. Ze paste precies onder zijn kin, haar rug warm tegen zijn linnen overhemd. De wind woelde door haar zorgvuldig vastgespelde haar, iets wat hij ook graag met zijn vingers wilde doen. Elke inktzwarte lok leek te zijn doortrokken van de rozengeur die hij inademde. ‘De vlieger is niet versierd. Onze in elkaar gevlochten initialen zouden er mooi op staan.’

‘Henri... wat romantisch,’ zei ze wat plagerig. ‘Zoiets zou ik moeten zeggen, niet jij.’

‘Je hebt geen idee wat mij uit mijn slaap houdt tijdens die lange nachten op zee.’

Achter hen daalde de middagzon, terwijl die nog maar een paar minuten geleden in hun ogen had geschenen. Was het middaguur echt al zo lang geleden? Aan hun voeten stond een lege mand, het restant van een piquenique. De kaas, vleeswaren en het fruit waren verorberd, en zelfs alle snoepjes in de vorm van een anker, afkomstig uit Shaw’s Chocolaterie. De hoed van Esmée lag op het zand vlak bij haar uitgetrokken schoenen. Op enige afstand zag Henri admiraal en mevrouw Shaw langzaam over het strand lopen met de jongere zus van Esmée.

Hij kustte het zachte voorhoofd van zijn geliefde en zijn handen gleden af naar haar strak ingesnoerde taille. ‘Met jou lijkt de tijd te verdampen, terwijl ik juist wil dat hij stilstaat.’

‘Als ik de klok kon stilzetten, zou ik dat doen.’ Ze liet het touw nog wat vieren en kantelde haar hoofd achterover toen de vlieger nog hoger ging. ‘Ik wil ermee rennen.’

‘Met al die onderrokken?’ Hij had het nog niet gezegd, of ze was er al vandoor gegaan. Lenig en lachend rende ze in volle vaart over het strand, waar een onstuimige, witte golf over haar blote voeten spoelde.

Hij stapte over haar hoed en schoenen heen en begon achter haar aan te rennen. Zijn zware laarzen en het zand remden hem af, maar uiteindelijk wist hij haar in te halen. Toen pakte hij het vliegertouw van haar over en trok haar mee achter een duin die hen aan het zicht van eventuele toeschouwers onttrok.

‘Henri, je gaat toch niet mijn pret bederven?’

‘Ik dacht eigenlijk meer aan kussen dan aan vliegeren, Esmée.’

Ze hapte naar adem toen hij het touw achter zijn rug hield, buiten haar bereik, en zijn vrije arm om haar heen sloeg. Daarna legde ze haar hoofd tegen zijn borst en sloot haar ogen. Hij kreeg een brok in zijn keel van ontroering. Besepte ze wel dat ze zijn hart had gestolen? Niet slechts een klein stukje, maar zijn hele hart.

Ze tilde haar hoofd op en haar groene ogen met lange wimpers keken hem teder aan, maar ook behoedzaam. ‘Niet doen, Henri.’

Hij streek een donkere lok achter haar oor. ‘Mag ik je niet kussen?’

‘Je mag me niet vertellen dat je weer weggaat.’

‘Mij best, ma belle. Dan kus ik je wel.’ Dit tedere moment was van hen, de toekomst deed er niet toe. Hij kuste haar innig. Of beter gezegd, zij kuste hem en haar armen omklemden zijn nek alsof ze hem ter plekke verankerde om zo te voorkomen dat ze gescheiden zouden worden. Gevoelens die alleen zij kon oproepen, stroomden door hem heen als uitdijende draaikolken van verlangen, overschaduwd door spijt.

‘Kapitein Lennox? Esmée?’

Zodra ze de admiraal hoorden, lieten ze elkaar los en van schrik liet Henri ook het touw schieten. De kleurrijke vlieger klom steeds hoger, werd door de westenwind meegevoerd over het water en leek de wolken aan te raken voordat hij uit het zicht verdween.

1

York, Virginia
September 1755

Chocola was het enige zwakke punt van kapitein Lennox geweest. Was het dat nog steeds?

Terwijl ze daarover stond te mijmeren, veegde Esmée haar met cacao besmeurde handen af aan haar schort en keek vanuit de deuropening van de chocolaterie uit over de haven van York waar het wemelde van de zeilen. De middagzon had nog steeds een zweem van de zomer en overgoot haar met botergeel licht.

Een pint melk gezoet met honing. Twee gedroogde Mexicaanse pepers. Een kaneelstokje. Een geplet vanillestokje. En dat alles met een houten molinillo opgeklopt tot een dampend schuim.

Zo had de kapitein zijn chocolademelk het liefst. Het was nu tien jaar geleden dat ze hem voor het laatst had gezien, maar de herinnering aan Henri Lennox schuurde nog steeds als de huiduitslag die je kon krijgen van zeewater. Zou dat altijd zo blijven?

Boven haar hoofd hing het houten uithangbord van de winkel luidruchtig aan de ijzeren beugel te bungelen in de wind. Shaw's Chocolaterie. Het was pas geverfd en voorzien van een zilveren ketel vol chocoladedrank, en wist de talloze naar chocolade snakkende klanten te verleiden.

Om zes uur deed Esmée de deur dicht en verruilde de zilte geur van de zee voor het warme, volle aroma van chocola.

'Dochter, ben je al klaar met de amandelen voor lady Light-foot?'

Esmée liep om de werktafel heen op het moment dat haar vader verscheen uit het aangrenzende koffiehuis dat dienstdeed als zijn kantoor, zijn eigen lusthof. Het lange, houten werkblad stond vol schalen met zoete lekkernijen. Esmées lievelings-snoepjes waren de chocolade-amandelen, maar ze had ook een hele berg gesuikerde amandelen gemaakt.

‘Geschikt voor de meest kieskeurige matrone van de hele streek,’ verkondigde haar vader na een grondige inspectie. ‘En haar jaarlijkse bal.’

Esmée glimlachte. ‘Ik heb cochénille en saffraan gebruikt om ze rood en geel te maken; en spinazie en bessen voor de groene en blauwe.’

‘Mooi fel.’ Hij gooide een rood snoepje in zijn mond. ‘Heerlijk.’

‘Als het zo koel blijft, kan ik er morgen nog meer maken, hoewel het oranjebloesemwater bijna op is.’

Hij liep naar het grote, enigszins bol uitstekende raam en bekeek de aangemeerde schepen met zijn admiraalsblik van weleer. ‘Er zijn al lange tijd geen bevoorradingschepen meer gekomen. De laatste tijd krijgen we te veel zijden zakdoeken en clandestiene thee uit Nederland.’

Hoorde ze daar iets van spijt in zijn stem? Miste hij zijn zeemansleven? Diep vanbinnen voelde ze hoe een angst zich als een zwarte piratenvlag ontvouwde. Barnabas Shaw stond ondanks zijn leeftijd nog altijd keurig rechtop, met zijn zilveren haar verborgen onder een witte pruik en zijn kleding op maat gemaakt voor zijn gedistingeerde gestalte. De laatste tijd leek hij wat afwezig te zijn. Een beetje gespannen. Hij beweerde dat het kwam door al het bloedvergieten, maar dat leek slechts een nare droom, een conflict tussen het verre Engeland, Frankrijk en de indianen aan een verafgelegen grens.

Of dacht hij aan haar moeder? Hoewel Eleanor Shaw pas drie jaar geleden overleden was, leek het al veel langer.

Hij draaide zich om en keek Esmée aan. ‘Waar is eigenlijk onze uitnodiging voor het bal? Ik heb die nog niet echt bekeken.’

Vanonder de toonbank pakte ze een stapel papieren. De goudgerande uitnodiging lag helemaal onderop.

‘Lees hem even voor, wil je, want ik ben mijn bril kwijt.’

Ze hield de kaart omhoog in het zwakker wordende licht. “‘Feestbal. Laten we leven terwijl we leven. Admiraal Barnabas Shaw en mejuffrouw Esmée Shaw zijn hierbij uitgenodigd voor het bal op Lightfoot Hall op dinsdag, de zevende oktober aanstaande, vanaf zeven uur ’s avonds.’”

‘Je zus komt over uit Williamsburg en dan gaan we er met ons vieren naartoe.’

‘Eliza laat nooit een pleziertje aan haar neus voorbijgaan.’ Esmée legde de uitnodiging op een plank. ‘Zij en Quinn zijn een populair stel, maar ze dansen dan ook goddelijk.’

‘Net als jij.’ Eindelijk kwam hij bij het raam vandaan. ‘En ik zal jouw trotse begeleider zijn. Ongetwijfeld zul je geen gebrek hebben aan danspartners, ook al ben je al 28. Het is nog niet te laat, weet je...’

Niet te laat voor de liefde, voor het huwelijk.

Die voortdurende klaagzang was nu een bekend liedje. ‘Ik wil niet trouwen en u alleen laten, vader. Af en toe een pleziertje is genoeg voor mij. Trouwens, wie zou er dan op de winkel passen? Uw eigen ondernemingen nemen alle tijd in beslag. U houdt niet eens van chocola.’

Hij grinnikte. ‘Dat was de bezigheid van je moeder. Maar ze heeft de zaak eerlijk gekregen, als dochter van een chocolatier.’

‘En ik vind het prima om die zaak voort te zetten.’ Esmée bekeek de amandelen op onvolkomenheden. ‘Voorlopig althans. Ik heb niet de ambities die Eliza heeft. Ik wil eenvoudig leven. Van nut zijn voor anderen, waar dan ook.’

Ze pakte het notitieboekje vol recepten in het verbleekte, krullende handschrift van haar moeder. De geheimen van het chocolatiersvak. Ze zou dat oude schrift zelfs niet ruilen voor een schatkist... of een echtgenoot.

Esmée streek haar vuile schort glad waardoor de zilveren chataleine bij haar taille rinkelde. Dit praktische maar eigenaardige

sieraad was van haar moeder geweest en ze droeg het bijna altijd.

‘Dat kan wel zo zijn,’ haar vader schraapte zijn keel, ‘maar toch was je een keer verliefd.’

Zijn zacht uitgesproken woorden rolden door de lege winkel als een golf die haar bijna verzwolg en omverkegelde. Met beheerste verbazing keek ze naar hem. ‘Een dwaze verliefdheid waar ik allang overheen ben.’

‘Is dat zo?’ Hij hield zijn blik op Water Street gericht. ‘Of is het omdat je destijds een man hebt ontmoet waarna elke andere mogelijke minnaar jou te min is?’

Wat kon hij dat toch kernachtig zeggen. En zo wijs. Maar wat had hij het mis over deze aloude kwestie.

‘Een man die mij aan de kant schoof voor de zee.’ Esmée knoopte haar schort los en hing die aan een haak. ‘Een man die in sommige kringen wordt gezien als een fatsoenlijke vrijbouter maar in andere als een piratenprins.’

Hij keek haar aan zonder enige verontschuldiging in zijn verweerde gelaatstrekken. ‘Ik wil je niet op de kast jagen, dochter. Ik zeg het alleen maar omdat ik heb gehoord dat kapitein Lennox weer terug is in de kolonie.’

Haar handen balden zich tot vuisten in de plooiën van haar rok. Hoewel ze op het punt had gestaan om zich terug te trekken in de keuken, was haar hoofd nu zo verdoofd dat die plannen in rook opgingen.

‘Het gerucht gaat dat hij van plan is om de vuurtoren op Indigo Island te voltooiën. En ik moet zeggen dat ik daar volledig achter sta. Virginia, en dan met name Chesapeake Bay, heeft daar meer behoefte aan dan ooit. Wachtschepen zijn niet genoeg. We moeten daar licht hebben.’

Dat licht was mijn idee en daar zag hij van af door zo boos te vertrekken.

Haar vader praatte door, zich niet bewust van de onrust in haar hoofd en hart. ‘Ongetwijfeld komt hij als eigenaar en gedeeltelijke eigenaar van meerdere schepen niet alleen daarvoor terug, maar ook voor zijn andere zaken.’

Kapitein Lennox, Henri, was jarenlang niet thuis geweest, in ieder geval niet in de straten van York. Het laatste wat ze wist was dat hij de handelsroutes in het Caraïbisch gebied bevoer, omdat zijn vele wapenfeiten in de Virginia Gazette hadden gestaan. Sinds kort bezat hij ook het record van de snelste vaartijd, zo'n 240 mijl in minder dan een dag. Prestaties die zij eerder had afgedaan als fantasie dan als feit. Bij tijd en wijle leek hij meer een spook dat rondwaarde langs de kust.

En in haar hoofd.

Ze was eraan gewend geraakt om te denken dat hij ergens ver weg was, niet dat ze hem hier ergens op straat in York of zelfs Williamsburg kon tegenkomen. Alleen al de mogelijkheid om hem tegen het lijf te lopen maakte haar nerveus en was tegenstrijdig met haar bewering dat ze over die verliefdheid heen was.

'Tijd voor het avondeten.' Vader rinkelde met zijn sleutels en sloot de voordeur af. 'Nadat ik het personeel naar huis heb laten gaan, loop ik met je mee de heuvel op, naar huis.'

Ze hoorde hem nauwelijks, zo verdiept als ze was in haar herinneringen. Hij liep weg, maar zijn harde woorden bleven hangen.

'Toch was je een keer verliefd.'

Afwezig friemelde ze aan haar chatelaine en speelde met de kettinkjes waar diverse belangrijke kleinoden aan hingen. Een sleutel. Een schaar. Een horloge. Een speldenkussentje. Een naaldenkokertje. Een reukflesje in de vorm van een hartje en zo'n zelfde flesje voor snoepjes.

En zelfs een zilveren vuurtorentje.

2

Henri's thuiskomst was zo stilletjes en stiekem mogelijk verlopen. Hij had de vlag van zijn schip gestreken, de hele bemanning weggestuurd en de Relentless afgemeerd aan de andere kant van het eiland, met uitzicht op het vasteland in plaats van de Atlantische Oceaan. Nu hij de gammele, uitgesleten treden beklom naar de stenen cottage die hij ooit zijn thuis had genoemd, was hij geen scheepskapitein meer, zeker niet als hij straks zijn kleren met teervlekken zou uittrekken.

Achter hem liep Cyprian, zijn kajuitsjongen, een inlander van de Mosquito Coast. Ondanks zijn geruite broek en wollen muts, liep hij nog steeds blootsvoets, net als aan dek.

'Je hoeft me niet te achtervolgen,' zei Henri over zijn schouder. 'Jij hebt je pintje en vrijheid net zo goed verdiend als de rest.'

'Ja. Maar eerst mot ik die hoop zand zien die u thuis noemt, en de vuurtoren waar u 't zo vaak over heb.' De donkere ogen van Cyprian straalden nieuwe waardering uit. 'Ben u heer en meester van 't hele eiland?'

'Ook al is het niet veel, ja dus. Behalve van de herberg aan de andere kant van Indigo. Die is van mevrouw Saltonstall.'

'En wie is die vrouw?'

'De weduwe van een van mijn beste matrozen, God hebbe zijn ziel,' antwoordde Henri en speelde alvast in op de volgende vraag. 'Toen hij overleed, liet hij haar genoeg geld na om die herberg te kunnen bouwen.'

'Zal ze 't niet erg vinden dat u nou hier gaat wonen?'

'Nee.' Henri stak een hand in zijn overhemd en trok een koraalketting tevoorschijn. 'Doe haar de groeten van mij. Ik ga

nog wel een keer bij haar langs. Voorlopig zal ze haar handen vol hebben aan jullie slappe sufferds.'

Cyprian lachte. 'Vanavond eten en drinken we ons helemaal vol en dan hangen we onze hangmat vannacht aan de bomen. Roeien we dan morgen naar 't vasteland?'

'Ik roei naar het vasteland. Jullie blijven hier en maken het schip schoon.'

'Dus nou ben 'k geen kajuitsjongen meer? U ben vanavond alleen? Is dat niet eenzaam?'

'Nee.'

Hij had die halve waarheid amper uitgesproken of hij wilde zijn woorden weer terugnemen. Hoe kon hij uitleggen hoe heerlijk het was om helemaal alleen te zijn na die maandenlange drukte op zee? Dat je bij het lastige proces om je evenwicht en ook je eigen landbenen weer te vinden, beter alleen kon zijn?

Ze kwamen aan bij de cottage en treuzelden even voor de gesloten deur. Zijn blik gleed naar het strand, het door de zon verbrande gras en het zand, totdat deze bleef rusten op de half afgebouwde vuurtoren die als een gedooft kaars boven het strand uittorende.

Cyprians mond viel open toen hij hem zag, maar hij herstelde zich snel en floot bewonderend. 'Gaat u die toren afmaken?'

'Daar zijn een steenhouwer en een glazen lighthouse voor nodig.' Henri liet het verlangen dat hij voelde varen. In zijn herinnering was de toren hoger en hoefde er minder aan gedaan te worden. De cottage van de vuurtorenwachter was in ieder geval wel af, maar dat zou leeg blijven totdat de toren ook klaar was.

Zou die hem altijd aan Esmée doen denken?

De strakke lijnen van zijn eigen cottage – bedrieglijk sober aan de buitenkant – vervaagden in de avondschemering van deze septemberdag. Hij ontgrendelde de deur en toen hij er met zijn hand tegenaan duwde, ging die krakend open. Henri liep de cottage in, maar Cyprian was zo onder de indruk dat hij bijna vergat om hem naar binnen te volgen. Mooi meubi-

lair. Kleurrijke Turkse tapijten. Ingelijste landkaarten. Hollandse schilderijen in vergulde lijsten.

En stof.

Er schoot een muis langs zijn gelaarsde voeten. Hij had een kat nodig. De kat met tijgerstrepen aan boord van de Relentless.

‘De volgende keer dat je hier komt, neem je Clementine mee, oké?’

‘Zal ’k ook dat hangmatje meebrengen waarin ze altijd lig te slapen?’

‘Ja.’

Met een knikje bleef Cyprian deze stenen schatkist rondkijken, terwijl Henri de keuken in liep. De kasten waren leeg, op wat thee in blik en een paar ongeopende flessen madera na, die voornamelijk voor gasten waren bedoeld, want zelf dronk hij meestal brak water en bumbo, een pittig rumdrankje.

Maar nu snakte hij naar chocolademelk.

Terwijl Henri wat rondscharrelde in de vier kamers van de cottage, pakte Cyprian een doek en veegde in de woonkamer een windsorstoel schoon. In de haard lag een geblakerd houtblok en oude as van Henri’s thuiskomst vijf jaar geleden. Toen had hij York gemeden en zijn zaken afgehandeld in Norfolk. Maar dit keer zou hij langer blijven. Hij zou zich bezighouden met zijn investeringen en ondernemingen. Op zijn minst zou hij de brieven afleveren die zeelieden voor familie aan de wal hadden geschreven.

Zachtjes fluitend keek Cyprian naar de planken die de haard als boekensteunen omljstten. ‘Wat een boeken. En ik kan d’r geen woord van lezen.’

‘Zoek iemand die het je kan leren.’

Hij grijnsde direct. ‘Iemand met onderrokken.’

Met een zure glimlach ging Henri zitten op de afgestofte stoel. Omdat hij verder niets meer zei, groette Cyprian hem en verdween met enigszins urgente tred door de open deur in de richting van de Flask and Sword.

In de stilte klonk alleen het bekende kabbelen van het wa-

ter tegen de kust en het onregelmatige refrein van de cicaden in de omringende bomen. De rijk ingerichte kamer kantelde en draaide, maar kwam uiteindelijk tot stilstand. Henri moest vechten tegen de slaap.

Hij was te moe om zijn vieze kleren uit te trekken. Te moe om zijn dorst te lessen. Te moe om zelfs de deur dicht te doen voor de naderende nacht. Zijn hoofd viel voorover en zijn borstelige kaak rustte bijna op zijn borst. Zijn in elkaar gevouwen handen, nooit ver van het pistool bij zijn middel, ontspanden zich. Hij zweefde weg... droomde. Na verloop van tijd schrok hij wakker van zijn eigen gesnurk.

Of was het iets anders?

Hij knipperde de slaap uit zijn ogen. Probeerde te focussen op een hoek vol spinnenwebben. Iemand leek deel uit te maken van de fluweelzachte schaduwen die nu alle hoeken en gaten vulden, en haar onvergetelijke bosgroene ogen keken hem bestraffend aan.

Esmée Shaw.

Met een ruk schoot hij overeind. Hij smeed de deur dicht, deed die op slot en liep de slaapkamer binnen met een gebed op zijn lippen in plaats van een nog maar net ingehouden scheldwoord.

Mogen de woorden van mijn mond en de overleggingen van mijn hart U welgevallig zijn, o Here, mijn rots en mijn verlosser.

★★★

Bij de hoeden- en kleermaakster van Williamsburg keek Esmée toe hoe haar zus langzaam ronddraaide in haar nieuwe japon. Er waren enorme hoeveelheden zijde en zilverdraad gebruikt, kosten noch moeite waren gespaard. Eliza Shaw Cheverton, lady Drysdale, was alles wat Esmée niet was. De vrouw van een vooraanstaand functionaris van Virginia. Sociaal. Mooi. Uitdagerend. Koninklijk lang. En zo rond als vijf maanden zwangerschap haar konden maken.

Ondanks haar dikke buik maakte Eliza een pirouette. ‘Wat vind je van de kleur?’

Esmée beet op haar onderlip. ‘Die... valt op.’

‘Verblindend oranje, bedoel je? Eliza’s blauwe ogen twinkelden. ‘Net een pompoen.’

‘Het is een toepasselijke kleur voor de herfst. Je zult een opvallende entree maken.’

‘Ik denk wel dat de lengte iets aangepast moet worden.’ Met haar samengeknepen mond vol spelden knielde mevrouw Bell en begon aan de zoom te prutsen.

Eliza legde een hand op haar bruine haar, een massa ongepoederde krullen. ‘Je zou mijn enorme, perfect gepoederde pruik moeten zien. Die zal heel wat aandacht trekken met de scheepjes die erop komen.’

Esmée zette grote ogen op en probeerde zo’n gekunsteld kapsel voor zich te zien. Eliza wist vaak de mode te beïnvloeden met haar choquerende stijl. ‘Je maakt een grapje.’

‘Vader zal het vast amusant vinden.’ Eliza pakte haar nieuwe, met kant afgezette waaier en bracht de warme lucht in beweging. ‘Ik hoop echt dat het ’s avonds koel is op het bal van lady Lightfoot. Regenachtig zelfs. Ik moet er niet aan denken om in deze hitte te dansen, vooral nu ik aan twee mensen moet denken.’

De blik van Esmée ging naar de uitdijende buik van haar zus. ‘Als oudere zus adviseer ik je om helemaal niet te dansen.’ Ze wist direct dat ze hoopte tegen beter weten in. Of ze nu van adel waren of niet, vrouwen werden zelden afgeremd door een zwangerschap, en gingen gewoon door met alles totdat het te ongemakkelijk werd. Eliza hield zich ook totaal niet in.

‘Nonsens. Zeg, welke japon van mama trek jij ook alweer aan?’

‘Die van saffraankleurige zijde.’

‘Nu maak jij toch zeker een grapje?’ Eliza toonde haar afkeer met een theatrale huivering.

‘De stof is nog steeds prachtig, hoewel het kant wat vergeeld is.’

‘Oud is hij zeker en het verbaast me dat hij nog niet door de motten is aangevreten.’ Eliza nam het voortouw zoals ze altijd

deed bij dit soort kwesties. ‘Die tegenslag met dat kant is gemakkelijk te verhelpen. In de achterkamer zag ik net een mooi stuk Mechels kant liggen.’

‘Dat klopt.’ Mevrouw Bell was klaar met spelden. ‘Ik heb ook nog een buitengewone Brusselse kant liggen.’

Met samengeknepen lippen bekeek Eliza Esmée aandachtig. ‘Ik neem aan dat je weer zonder pruik en naturel gaat. En eigenlijk is dat maar goed ook. Er zou een karrenvracht poeder nodig zijn om dat zwarte haar van jou te bedekken.’ Haar waaier ging weer op en neer. ‘En hoe zit het met sieraden?’

Esmée bracht een hand naar haar blote hals. ‘Mama’s parels.’

‘Parels zijn passé. Vaders smaragden passen goed bij zo’n gele japon.’

De grootste smaragd was zo groot als een kippenei. ‘Parels hebben nu eenmaal mijn voorkeur,’ zei Esmée. Elegant en onopvallend. ‘En wat betreft die juwelen van vader, je weet heel goed wat er gezegd zal worden...’

‘Oneerlijk verkregen,’ fluisterde Eliza dramatisch en begon toen boosaardig te lachen. ‘Laat ze maar fluisteren wat ze willen. Vader is onberispelijk –’

Esmée legde een vinger tegen haar lippen toen mevrouw Bell de kamer weer binnenkwam met haar handen vol blauwe kaarten omwikkeld met kant. Een paar minuten werden Esmées zorgen aan de kant geschoven terwijl ze alles bekeek en uiteindelijk de Mechelse kloskant uitkoos, die Eliza per se wilde betalen.

Zodra het passen klaar was, haastte Eliza zich over Nassau Street naar hun herenhuis. Als Esmée ooit iets van haar jongere zus betreurde, dan was het dat Eliza altijd zo vreselijk gehaast was.

‘Kijk eens hoe die esdoorns net zo’n kleur krijgen als mijn baljurk, en die van jou.’ Esmée vertraagde haar pas en de broze bladeren ritselden onder haar voeten. ‘Williamsburg is schitterend in de herfst.’

Eliza keek omhoog en op dat moment dwarrelde er een esdoornblad omlaag. ‘Nou en of, schitterend, en ook net iets

beschaafder dan York. Al die zeelui en dat gespuis aan de waterkant! Ik vraag me werkelijk af waarom jij daar maar blijft hangen terwijl Quinn en ik ons huis voor jou hebben opengesteld. Je kunt hier een geweldig seizoen hebben... en op mannenjacht gaan.'

'Maar de chocolaterie –'

'Laat die winkel over aan de bedienden,' zei Eliza. 'Beloof me dat je komt logeren zodra de baby er is, al is het maar een paar dagen.'

'Ik weet heel weinig van baby's, maar ik help je graag als ik kan. Misschien komt vader ook wel mee. Hij is al aan het aftellen tot zijn eerste kleinkind er is.'

'Ik vraag me af of hij meekomt. Hij was altijd op zee toen wij nog klein waren. Onbegrijpelijk hoe mama dat volhield. Voortdurend brieven schrijven naar een of andere haven en zelden een antwoord krijgen.'

'Geen haven, maar het eiland Ascension. Nadat mama was overleden, heb ik een hele doos met brieven gevonden, verzegeld met de rode was van vader, weet je nog? Allemaal liefdevol gelezen.'

Verdriet overschaduwde Eliza's mooi gevormde gelaatstreken. 'Hadden we in plaats daarvan mama nog maar.'

Ze sloegen een betegeld pad in dat langs een grote magnolia leidde naar het herenhuis van de familie Cheverton. Nog voordat ze een voet op het stoepje hadden gezet, opende een butler in livrei de deur. Hij begroette hen en gaf daarna aan de keuken door dat Eliza om thee had gevraagd.

Esmée liet haar gekochte kant en strohoed achter in de ontvangsthal en volgde Eliza naar de pas opnieuw Egyptisch blauw geschilderde salon die over de achtertuin uitkeek. Ze gingen zitten en het theetafeltje tussen hen in stond al snel vol met het nieuwste crèmekleurige theeservies.

Eliza was ongewoon rustig. 'De laatste ondernemingen van vader werden moeders dood.'

Esmée had geen zin om daar lang bij stil te staan. Sinds ze

waren gevlucht uit het zeeroversnest van de kolonie Rhode Island en Block Island hadden verruild voor de zandkust van York, waren er vele jaren verstreken. Destijds moesten ze wel naar het zuiden verkassen, want de noordelijke vijanden van vader waren vastbesloten geweest om hem te gronde te richten. Eenmaal ontsnapt was hij opnieuw begonnen in Virginia en de gerespecteerde admiraal was scheepsbouwer, koopman, belastinginspecteur en grondlegger van de Grace Church geworden.

Niet meer de schrik van de koopvaardij schepen op de handelsroutes in het Caraïbisch gebied.

‘Vraag jij je weleens af waarom vader na zijn roemruchte carrière bij de marine kaperkapitein is geworden?’ fluisterde Eliza.

De thee werd binnengebracht en stelde het antwoord van Esmée uit.

‘Hysonthee of imperial?’ vroeg haar zus.

‘Hyson met wat room graag.’ Esmée keek uit het raam, waar de laatste zomeririssen gebukt gingen onder de opstekende wind. De delicate geur van de thee, die gewoonlijk rustgevend was, bracht dit keer geen verlichting. ‘Vader heeft zeewater in zijn aderen.’

Eliza leunde geheimzinnig naar voren. ‘Nu we het toch over maritieme zaken hebben... er gaat een roddelpraatje rond dat een zekere zeekapitein weer terug is in Virginia.’

Esmée voelde een lichte trilling toen ze haar kopje oppakte. ‘Dat zei vader ook al.’

‘Maakt dat je van streek? Ik zie dat je hand trilt.’ De bezorgdheid van Eliza versterkte het ongemakkelijke gevoel van Esmée alleen maar. ‘Ik dacht dat je na al die jaren misschien wel zou gaan geeuwen bij het horen van zijn naam.’

Geeuwen? Eerder gillen. ‘Henri Lennox is een raadsel, nog steeds trouwens.’

‘Wat zou hij eigenlijk zijn?’ mijmerde Eliza. ‘Een gerespecteerd kaperkapitein... of een piraat?’

Esmée haalde haar schouders op. ‘Het is altijd al moeilijk geweest om de piraten van de ingehuurde kapers te onder-

scheiden. Mensen verlangen vurig naar roddels en geloven vaak het ergste.’

‘Ik zal me niet aansluiten bij zijn vijanden en hem een piraat noemen, maar eerder een gerespecteerde kaper en voormalig officier van de Royal Navy.’ Eliza’s hand gleed naar haar taille, alsof haar zwangerschapskorset te strak zat. ‘Vertel nog eens waarom jullie ook alweer uit elkaar zijn gegaan. De details zijn me inmiddels ontschoten. Wat ik me alleen kan herinneren is dat jullie stapelgek waren op elkaar.’

Stapelgek. Dat woord, ooit zo lief, leek nu belachelijk.

‘Hij koos voor de zee, kapitein zijn op zijn schip, in plaats van voor mij.’ Esmée pakte een zilveren lepeltje en roerde suiker door haar thee. ‘En ik kon het niet verkroppen om alleen aan wal achtergelaten te worden.’

‘Ongetwijfeld heeft onze familiegeschiedenis er iets mee te maken. Omdat vader zo vaak op zee zat, kenden we hem amper. Mama was bijna een weduwe. Wij leken wel vaderloos, maar kwamen verder nooit iets tekort. Zelfs nu, diep verwickeld in maritieme zaken aangaande de kolonie, is hij een raadsel; vaak op pad en opvallend gesloten.’

Esmée kende als geen ander de lange stilletjes van haar vader – vol onuitgesproken spijt, had ze vaak gedacht – en dacht weer aan de opvallende opmerking die hij pas had gemaakt.

‘Toch was je een keer verliefd.’

Zelfs nu, een week later, kleefden die woorden nog steeds als pek aan haar vast.

Wanhopig op zoek naar afleiding keek Esmée de mooie salon rond die nog steeds rook naar melkverf. Eliza bleef maar dingen in huis veranderen. ‘Ik vrees dat vader mama eerder meer gaat missen dan minder naarmate de tijd verstrijkt. De laatste tijd is hij bijzonder onrustig. Afwezig.’

Eliza’s geschrokken ogen keken haar strak aan over de rand van haar sèvreskopje. ‘Het is bijna oktober, de maand waarin mama overleed. Dat zal de reden wel zijn.’

Zou dat inderdaad zo zijn?

Esmée dwong zichzelf te glimlachen, meer ontdaan door Eliza's zeldzame gêne dan de stemming van haar vader. 'Mischien dat het feestbal van lady Lightfoot de juiste remedie is voor ons allemaal.'

3

Henri roeide de vijf mijl van Indigo Island naar het vasteland in nog geen uur, want de zee was zo vlak en glad als een opaal. Zulk rustig weer was meestal juist een belemmering, waardoor schepen stil kwamen te liggen en zeelieden honger moesten lijden, zeker als je dichterbij de evenaar kwam. Windstiltes waren een vloek voor Atlantische zeelui. Maar hier voor de kust van Virginia was alles in zijn voordeel, hoewel hij toch graag een briesje had, al was het maar om de late septemberzon te temperen die op zijn bezwete rug brandde.

Een zak met brieven voor geliefden in heel Virginia lag op de bodem van de jol en was meer dan achtduizend mijl meegereisd vanaf het eiland Ascension. Aangezien hij zelf amper familiebanden had, had hij geen brieven te posten. Het eenzame gemis versterkte zijn vastberadenheid om de ijle banden van zijn medezeelieden in stand te houden.

Over zijn schouder tuurde hij onder de rand van zijn steek en zag het uitgestrekte stadsgezicht van York vorm krijgen. De bloeiende stad zag er nog ongeveer zo uit zoals hij het zich herinnerde. Er was weinig veranderd, op een reeks nieuwe pakhuizen na die hoorden bij een havenstad. Water Street had nog steeds een duizelingwekkend aantal tavernes, rumwinkels en bordelen, passend bij het grote aantal schepen dat de haven vulde. Vanaf de hoger gelegen rotsen keken mooie, adellijke huizen als ontevreden parochianen neer op de zondige straat.

Zijn ogen bleven aan één huis haken: het herenhuis van de familie Shaw. Toen hij vijfentwintig was, had hij daar voor de laatste keer een voet over de drempel gezet. Esmée was jonger

geweest, een visioen van gitzwart haar met ogen zo groen als een bos op Montserrat, en een lach waarvoor hij ooit gevallen was. Wat hadden tien jaar teweeggebracht? Waarschijnlijk was ze getrouwd. Had ze haar ouders kleinkinderen geschonken.

Zijn gedachten gingen terug naar een herinnering die hij lang had verdrongen: de dag waarop hij en Esmée elkaar voor het eerst hadden gezien. Hij was bezig geweest met het aanmeren van de Relentless bij Block Island, een bolwerk van kapers, piraten en andere zeevaarders van de kolonie Rhode Island. Zelden voer hij zo ver naar het noorden, maar onverwachte zaken hadden hem daar gebracht.

Er was een breekbare aprilzonnetje doorgebroken na een angstaanjagende winter en drie jonge vrouwen hadden op het strand gelopen. Ze waren schelpen aan het zoeken, blootsvoets, hun rokken opgetild tot boven hun enkels. Hun melodieuze stemmen droegen over het water terwijl de Relentless aanlegde en trokken de aandacht van zijn naar genegenheid hunkerende bemanning. Hij had hen streng toegesproken dat ze die meisjes niet zo moesten aangapen, maar vond het moeilijk om zichzelf in bedwang te houden en gehoor te geven aan zijn eigen vermaning.

En toen, diezelfde avond, was hij terechtgekomen bij een diner dat werd gegeven door de vooraanstaande familie Williams. Esmée kwam met een brede glimlach binnenlopen en haar mooie, blauwe japon was betoverend. Henri was overdonderd door haar warmte, haar oprechtheid. Ze had een blos van de zon en rondingen die uitnodigend waren als tropische vruchten.

‘Kapitein Lennox,’ vroeg de gastvrouw, ‘hebt u juffrouw Esmée Shaw al eens ontmoet?’

Henri maakte de vereiste buiging terwijl Esmée een charmante revérence maakte met haar handen ineengevouwen bij haar slanke taille.

‘De kaper?’ vroeg ze en ving met haar ogen en lange wimpers zijn blik. ‘Henri Lennox?’

Àn-rie. Haar Frans was perfect. Er waren maar weinig mensen

die zijn voornaam goed uitspraken. Dat alleen al maakte hem een beetje verliefd. ‘Is het beter als ik nu met een buiging maar gelijk weer vertrek?’

‘Blijft u vooral! Haar gezicht plooide zich tot een glimlach. ‘Ik geloof nog niet de helft van wat er in de kranten staat.’

‘Nee, de waarheid is nooit zo kleurrijk.’ Hij klemde zijn handen ineen achter zijn rug en nam een neutrale houding aan. ‘U bent de dochter van de vermaarde admiraal Shaw van Rhode Island.’

‘Binnenkort in het mooie Virginia.’

Hij bekeek haar aandachtig. Wat?

‘Vader zal dicht bij de zee blijven. Hij heeft een huis gekocht in de havenstad York. We gaan een chocolaterie en een koffiehuis openen in Water Street.’

‘Dat is dicht bij mijn eigen huis voor de kust van Virginia.’

Ze leek niet verrast te zijn. ‘Er wordt gezegd dat u een eiland bezit.’

‘Dat klopt, Indigo Island.’

‘Hoe bent u daar de eigenaar van geworden?’

‘Als afbetaling van een schuld.’

‘Kent u de geschiedenis van het eiland?’

Hij glimlachte en genoot van hun luchtige gesprek. ‘Misschien kan ik beter vragen of u die kent?’

‘Vader vertelde me dat een schip, zwaar beladen met indigo-planten uit Porto Bello, daar honderd jaar geleden in een storm is vergaan.’ Haar ogen fonkelden. ‘Ik zou uw eiland graag een keer zien.’

Die gewaagde opmerking grensde aan koketterie. Maar haar ogen hadden zo’n onbedrieglijke belangstelling, dat hij gecharmeerd was. ‘Alleen op Hispaniola, de parel van de Caraïben, heb ik mooiere schelpen gezien dan op Indigo Island.’

‘Aha, u hebt me tijdens het afmeren schelpen zien zoeken.’ Ze stak haar waaier uit die was beschilderd met een schip en aan de randen met kant was afgezet. ‘U hebt het gezag over een mooi schip, kapitein Lennox.’

De rest van hun gesprek was een aangename waas. Als hij niet zo onverwacht naar het noorden was uitgeweken, zouden ze elkaar dan ooit hebben ontmoet?

Henri zette zijn overpeinzingen opzij en keerde terug naar het heden, trok harder aan de roeispanten en liet de jol stranden op een weinig gebruikt stukje wit zandstrand ten noorden van de stad. Zijn oudste bemanningsleden waren een dag eerder naar het vasteland gegaan, de rest maakte het schip schoon en wachtte verder af bij de herberg van mevrouw Saltonstall. Zijn eigen dag was een schone lei zodra hij de post had afgeleverd en hij kon de uren invullen zoals hij zelf wilde.

Tegen het middaguur had hij de hele stad doorkruist, een maaltijd van oesters uit de rivier de York genuttigd en voorraden gekocht voor Indigo Island. Ondertussen had het gerucht zich verspreid dat hij terug was en tegen drie uur was hij uitgenodigd voor een feest waarvoor een bezoek aan de kleermaker en bijstelling van zijn plannen noodzakelijk was.

Vastberaden stapte hij de ruime winkel van Brambly and Boone binnen en trof daar een zestal kleermakers aan die aan een werktafel voor een grote winkelruit zaten. Het tanende septemberlicht viel over de pantalons, mantels en vesten in diverse stadia van het maakproces. Geen goedkope stoffen.

‘Goedemiddag, meneer.’ Een mannetje met een bril op kwam uit een achterkamer tevoorschijn en maakte een kleine buiging. ‘Richard Boone, meneer.’

‘Henri Lennox.’ Hij nam zijn hoed af en was zich bewust van zijn onverzorgde uiterlijk na de roeitocht van vanmorgen en het dagje in de stad. ‘Ik had graag een kostuum dat geschikt is voor een feestbal.’

De dicht bij elkaar staande ogen van de man straalden onmiddellijk respect uit. ‘Aha, ongetwijfeld dat van lady Lightfoot, hoewel Williamsburg ook heel wat ander vermaak te bieden heeft.’ Hij liep naar een glazen kast en haalde daar een aantal papieren meetlinten uit om Henri’s maten te nemen. ‘Lennox, zei u? Kapitein Lennox van de Relentless?’

‘Die ja,’ antwoordde Henri, wetend dat alle ogen aan de werktafel nu op hem waren gericht.

‘Het is me een eer, kapitein. Ik beloof u een kostuum dat past bij uw rang en stand. Een in keperbinding geweven wol met een mooie glans, wellicht. Onze naaister zal uw overhemd maken.’ Boone haalde piepend adem. ‘Hebt u nog bepaalde voorkeuren, meneer?’

‘Geen geplooides ruches of andere frivoliteiten,’ zei Henri terwijl het meetlint van zijn schouder tot aan zijn pols werd getrokken.

‘Parelmoeren knopen en een kravat van het mooiste linnen, aan het uiteinde versierd met franje of knopen, is mijn advies.’ Boone deed een stap naar achter en bekeek hem aandachtig. ‘Wilt u dat ik nog een pruikenmaker laat komen, meneer?’

‘Niet nodig.’ Pruiken en poeder vond hij net zo onwenselijk als ruches en kant. De zee had hem ontdaan van alles wat niet hoogstnoodzakelijk was en dat gold ook voor zijn kleding. Terwijl er veel goede mannen arm waren, overlaadden anderen zich met fluweel en zilverdraad. Daar wilde hij niet bij horen. ‘Maar een schoenmaker is prima.’

‘Wordt geregeld.’ Boones priemende blik verplaatste zich naar Henri’s gelaarsde voeten. ‘Zilveren gespen en zwart leer, zou ik zeggen.’

‘Mee eens.’

‘Over twee dagen hebben we uw kleren klaar. Logeert u in de Swan zoals de meeste zeelieden?’

‘Nee. De Royal Oake in Church Street.’

‘Natuurlijk. Een etablissement voor heren. Wilt u uw aankopen daar bezorgd hebben?’

‘Heel graag.’

‘En koopt u op afbetaling, kapitein? Of betaalt u anderszins?’

‘Met Spaanse zilveren dollars.’

‘Aha.’ De spontane glimlach op het gezicht van de kleermaker beloofde een mooi pak. Muntgeld was altijd gewild in de koloniën. ‘Uitstekend, meneer.’

De eigenaars van de Royal Oake waren in het trotse bezit van een tafel voor twintig personen en hadden een duizelingwekkend aanbod van gerechten; niemand zou hier met honger vertrekken. Terwijl de andere gasten aan de tafel in de eetkamer bleven zitten, zocht Henri de stilte van de zitkamer op, waar het tikken van een kastklok hem eraan herinnerde dat de tijd veel te snel ging. Op een zijtafel lag een stapel kranten vanaf de zomer tot nu. Hij pakte de nieuwste, waarvan de inkt was gaan vlekken na het herhaaldelijk doorbladeren. Hij kon zich maar beter vertrouwd maken met de plaatselijke aangelegenheden, in ieder geval voordat hij het bal trotseerde waar zijn mening zou worden gevraagd over de koloniale politiek of de heftige gevechten aan de grens.

‘Een heer kan onmogelijk over de actuele gebeurtenissen nadenken zonder een pijp.’ Zijn gastvrouw, Charlotte Oake, een knappe weduwe die de herberg uitbaatte met haar oude schoonvader, had niet alleen een mooie gevulde pijp voor hem meegebracht maar ook een vuurtje. Op de aardewerken kop van de pijp stond op de ene kant een Schotse eenhoorn en op de andere een Engelse leeuw.

‘Uw gastvrijheid is onovertroffen.’ Zijn genot klonk door in zijn stem.

‘Bull’s-eye-tabak.’ Met een glimlach stak ze de pijp aan en een welriekende rook steeg op tussen hen in. ‘Onze gasten krijgen alleen het beste.’

Zodra ze haar schoonvaders stem hoorde, liep ze met een verleidelijke zwaai van haar rokken weg, terwijl Henri terugkeerde naar de meest recente Virginia Gazette. Internationaal nieuws, voornamelijk verontrustend. Een overvloed aan berichten over weggelopen slaven en contractarbeiders. En heel veel advertenties. Geel kaarslicht verspreidde zich over de pagina en zijn blik belandde op een bericht dat wel het laatste was wat hij wilde zien.

Hier te koop. Shaw's Superieure Chocolade. Water Street, York. Soconusco-, Caracas- en Maracaibo-chocolade, de zuiverste ter wereld. Ten zeerste aanbevolen door diverse vooraanstaande artsen omdat het zo licht verteerbaar is en heel geschikt is voor allerlei vormen van consumptie. Twee shilling sixpence per pond.

Hij klemde zijn kaken op elkaar, maar zijn snoepzucht begon te grommen.

Henri trok de pijp uit zijn mond en keek naar de deur waardoor zijn gastvrouw was verdwenen. Zou er hier chocolademelk te krijgen zijn?

Op zijn middagwandeling door de stad was hij langs Shaw's gekomen en bij de fluweelzachte, zoete geur was hij langzamer gaan lopen. Voordat hij terugkeerde naar Indigo Island, moest hij beslist een paar geperste blokken zien te krijgen, in papier gewikkeld en met het stempel van het wapen van Shaw erop. Dat was zijn enige verwennerij. Twee shilling sixpence per pond was meer dan het dagloon van een matroos, maar niet van een kapitein.

Bij nader inzien kon hij Shaw's maar beter vermijden en kijken of er ook chocola te krijgen was in Williamsburg.

Een liefde zo zoet en zo bitter als chocola

Esmée Shaw heeft haar eigen chocolaterie in koloniaal Virginia en een gebroken hart dat maar niet wil helen. Ze heeft zich ermee verzoend dat ze de rest van haar leven alleen zal blijven. Maar dan keert kapitein Henri Lennox terug van een lange reis.

Henri is van plan om de half afgebouwde vuurtoren in de gevaarlijke Chesapeake Bay te voltooien, een droom die hij ooit deelde met Esmée. Maar wanneer hij wordt betrokken in de oorlog tegen de Fransen, valt zijn plan in duigen... tenzij Esmée hem kan helpen.

Zorgen de wonden uit het verleden voor een blijvende verwijdering, of kan een gemeenschappelijk doel hen helpen om de pijn achter zich te laten?

Laura Frantz stamt af van pioniers. De verhalen van haar grootmoeder inspireerden haar tot het schrijven van romans over het koloniale leven. Eerder schreef ze onder andere *De pioniersdochter* en *Bruid in het maanlicht*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3241 3



KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT